

Çocukluğum

– Lütuf VELİ · 07 Şubat 2012

Bu akşam bir köşede unuttuğum hayallerim,
Kucak açtı masumiyetinde
Bir çocuk ağlıyordu sessiz sessiz.
Etrafında bir çok ayna
Biri gülüyor biri ağlıyordu.
Biri hala orda duruyordu...

Masumdu çocuk mahsundu biraz da.
Bir el dokundu sarı saçlarına.
Öyle de sevgiyle okşuyordu.
Ben değildim ağlatan,
Ağlayan belki,
Bu resim bir çekmede yitmiş.
Gülücükler sararıp bitmiş.
Her hıçkırıkta yıllar,
Eskiyip düşüyordu.

Yanında ,yanıbaşında biri vardı.
Çocuk ağlasa o da ağlardı.
Yüzü eskidi çocuğun ,
Uzaktaydı sanki ,
Mavilikler ötesinde
Bir titreme vardı sesinde.
Resim sarardı o da...
Şimdi gülücüklerini kovalıyor,
Belli ki mutlu ,
Belli ki gözyaşlarını unuttu.
Hayallerini kovalıyor suda.

Nerden çıktı bu resim,
Kim çekti hayallerimin ipini.
Dokunsam o çocuğa,
Ağlatsam yeniden...
Desem ki benim sen...
Ağlama çocuk benimsen.

Yeniden say hayata...
Göz yaşlarını koy hayata.
Şayet dünümsen...

Anladı mı ben oydum, şuydum belki.
İçimdekini, hislerimi...
Dündeki düşlerimi...
Gidiş gelişlerimi...
Ağlarken gülüşlerimi...
Bu resimde,
Çıkmayan sesimde,
Duydum belki...